

Komandi partur:

Í komandi parti verður millum annað greitt frá tá ið politisturin, Stóri Martin, fór til Havnar við einum handtiknum manni, og teir máttu seta upp í Norðradali.

Kongavitjanin á Tvøroyri

til kongavitjan. Tó komu fløggini skjótt upp, tá ið hetta frættist, men meira var ikki gjørt burtur úr.

Kongur við fylgi heilsaði uppá kommunu- stýrisformannin, keypmannin Peter Dahl, og sóknarfútan Gunnar Dahl Olsen, sum beint hevði tikið við hesum starvi eftir pápa sín. Hetta var eitt slag av sýslumansstarvi fyri sunnaru helvt í Suðuroy. Steðgað varð í Vági einar tveir tímar.

Skipini komu til Tvøroyrar til ásettu tíðina, og tey kongaligu vóru flutt inn á Kongabránni, sum tey eisini høvdu á Tvøroyri. Tað varð skotið fyri kongi frá krigsskipunum. Her vóru nógv fólk komin saman, og spenningurin var stórur. Tá ið kongur kom í land var eg millum teirra, sum tók ímóti. Eg var í sýslumansbúna. Hann hevði eg keypt úr deyðsbúnum hjá sýslumanninum Carl Mortensen, sum hevði verið sýslumaður í Vágum.

Dimmalætting gjørdi sum rímiligt er nógv burtur úr, og um komuna til Tvøroyri var skrivað:

Majestæterne med Følge, Kronprinsen og Prins Knud steg i Land her Kl. 2,00 og blev budt velkommen af Købmand P. Mortensen og hilst med Begejstring af tusindtallige mennesker.

Gennem Æresporten og de til Flagalleer udsmykkede Gader, gik det derefter til Klubben, hvor der til et Glas Champagne blev holdt Taler. I sin tale udtalte Kongen bl.a.:

“Vær forvisset om, at vi ikke blot i Ord, men ogsaa i Gerning vil føle for Dem.”

Majestæternes ligefremme og hjertelige Optræden gør stærkt Indtryk og tager over alt Publikum med Storm.

Í klubbanum talaðu kommunustýrismirnir, Niels J Mortensen og Richard Thomsen. Samkoman í klubbanum riggaði væl. Síðan skuldu tey kongaligu síggja kirkjuna og skúlan.

Okkurt galið við kongi

Kongur var í sera góðum lag. Hann var í generaluniformi, og tað varð rópt hurrá fyri tey kongaligu.

Fólk ansaðu tó eftir, at tað var okkurt galið við gongulagnum hjá kongi. Eisini var ansað eftir, at kongur hevði eina rivu í uniforms-

jakkanum við vinstru øksl. Fólk hildu, at hann var í sínum gamla uniformi. Eingin í fylginum gjørd kong varan við hetta. Hann kundi bara latið seg úr jakkanum, tað var nóg lýtt til tess.

Seinnapartin kl. 6 skuldi vera móttøka umborð á kongaskipinum, og eg var eina av teimum bodnu.

Peter Dahl og Gunnar Dahl Olsen úr Vági vórðu eisini bodnir við, men tá vitjanin í Vági ikki var við í skránni, mátti innbjóðingin ringjast til teirra, og hetta mátti amtmaðurin Olrik gera

Allir gestirnir vórðu førdir við báti umborð á Valkyrien. Farið var til tíðina til borðs. Tá ið vit høvdu etið fyrsta rætt, kjúling, koma Petur og Gunnar innar. Peter Dahl bukkar fyri konginum og sigur: “Deres Majestæt må undskylde, at vi kommer for sent, men strømmen var så hård ved Porkerisnes”. Kongur breyt Petur av og segði: “Det gør ikke noget Peter Dahl. Vi har også noget i København, som kaldes Knippelsbro. Sæt dem nu blot ned og spis kyllingen. De må godt bruge Deres fingre!”

Kongur var framvegis í ógvuliga góðum lag. Eftir døgurðan varð boðið til kaffi og likør á dekkinum, har eitt segl var spent yvir.

Kongur í øðini

Men nú var kongur ikki longur í so góðum lagi. Hann tyktist at vera argur inn á sín uppassara, sum hevði ábyrgðina av hansara klæðum. Hann mátti bera kongi ein uniforms-jakka fyri og annan eftir, sum hann lat seg í og skjótt fór úr aftur, sum um hann vildi vísa, at tað var uppassarin, sum hevði skuldina av skrædda jakkanum, sum hann hevði verið í fyrr um dagin. Nú skuldi hann vísa gestunum, at hann átti meira enn henda eina jakkan. Hetta ávirkaði eisini lagið á gestunum.

Kommunustýrið hevði bjóðað kongi við fylgi at síggja føroyskan dans í klubbanum kl. 9 um kvøldið. Her vóru fremstu kvøðarar og skiparar í allari oynni. Fyrsta vísan var: “Kong Hans, han sidder på København”. Tað tyktist sum at teimum kongaligu dæmdu væl dansin. Sum frá leið var stúgvandi fult av fólki. Tey, sum kvøddu, gjørdu serliga nógv burtur úr, tá ið komið var framvið kongi. Men aftaná ein tíma fóru kongshjúnini umborð aftur.

Her síggjast skipini, sum komu við kongi á fjørðinum. Kennir nakar hesar menninar

Valkyrien, sum var kongaskip á hesi ferðini

Her hevur kongur vitjað í kirkjuni

Eftir vóru prinsarnir, sum stuttleikaðu sær óført. Eg haldi, at krúnprinsinum dámdi illa, at tað varð ansað so væl eftir honum. Men tað eydnaðist honum at snúka seg í dans í dansistaðnum Tvørátungu, sum varð kallað “fjósíð”, uttan at tað var roynt at forða tí. Og tað var dansað til á morgni.

Konan var rýmd

Eg fór til hús um trý tíðina, tí eg skuldi við til Havnar við Valkyrien kl. 8 morgunin eftir.

Eg var ikki meira enn komin í song, tá verður bukað á úthurðina. Hetta var ein fullur maður, sum kravdi, at eg skuldi beinanvegin fara at leita eftir konu hansara, sum var farin heimani frá. Hetta gjørdi hon ofta í eini slíkari støðu. Eg helt fyri, at tað kanska var undan honum, at konan var rýmd. Men tað góðkendi hann ikki. Tað var mín skylda at finna ein horvnan persón!

Tað bleiv ikki nógvur svøvnur hesa nátt, so eg var ikki væl fyri at fara avstað morgunin eftir.

Tað bøtti ikki um, at morgunin eftir gjørdist stormur av landnýrðingi, so tað var nógv rull og sjóverkur á vegnum til Havnar.

Veðrið var sera vánaligt í Havn, har eisini alt var gjørt til reiðar til eina stórvingna mótøku. Hetta var óheppið fyri øll tey fólkin, sum vóru komin til Havnar at síggja kong.

Men út móti middegi batnaði veðrið kortini.

Eg fekk einar tveir tímar saman við Margrethu og dreingjunum, áðrenn eg skuldi umborð á kongaskipið til soupe, sum tað eitur, tá ið tað skal vera fínt. Margretha kom ikki við, tí hon var so langt við barn, at tað lá ikki fyri.

Í Havn tók býrádsformaðurin, Anthon Degn, ímóti, tá ið kongur kom í land. Hann segði millum annað, at var tað eitt vónbrot, at kongur avlýsti sína ferð í 1920, so var tað ein dupult gleði, at hann kom nú.

Síðan var gingið niðan í løgtingið, har lögtingsformaðurin bjóðaði vælkominn.

Aftur varð boðið til samkomu umborð á kongaskipinum, men hesa ferð var tað ikki so hugnaligt sum á Tvøroyri. Tað var skilligt, at kongur var móður og illa fyri eftir hesi ringu ferðini til Havnar.

Sum vanligt var við slíkum vitjanum vóru eisini nakrir riddarakrossar býttir út.

Á hesi vitjan legði kongur grundarsteinin til nýggja sjúkrahúsið, Dronning Alexandrines Hospital, sum var liðugt í 1924.

Um kvøldið var døgurði í fimleikahøllini á realskúlanum, har býráðið var vertur. Her vóru einir 200 gestir, og høvuðsrætturin var stókt rita. So nú var kongavitjanin av hjá mær. Nú kundi eg hava einar tveir dagar saman við Margrethu og dreingjunum.